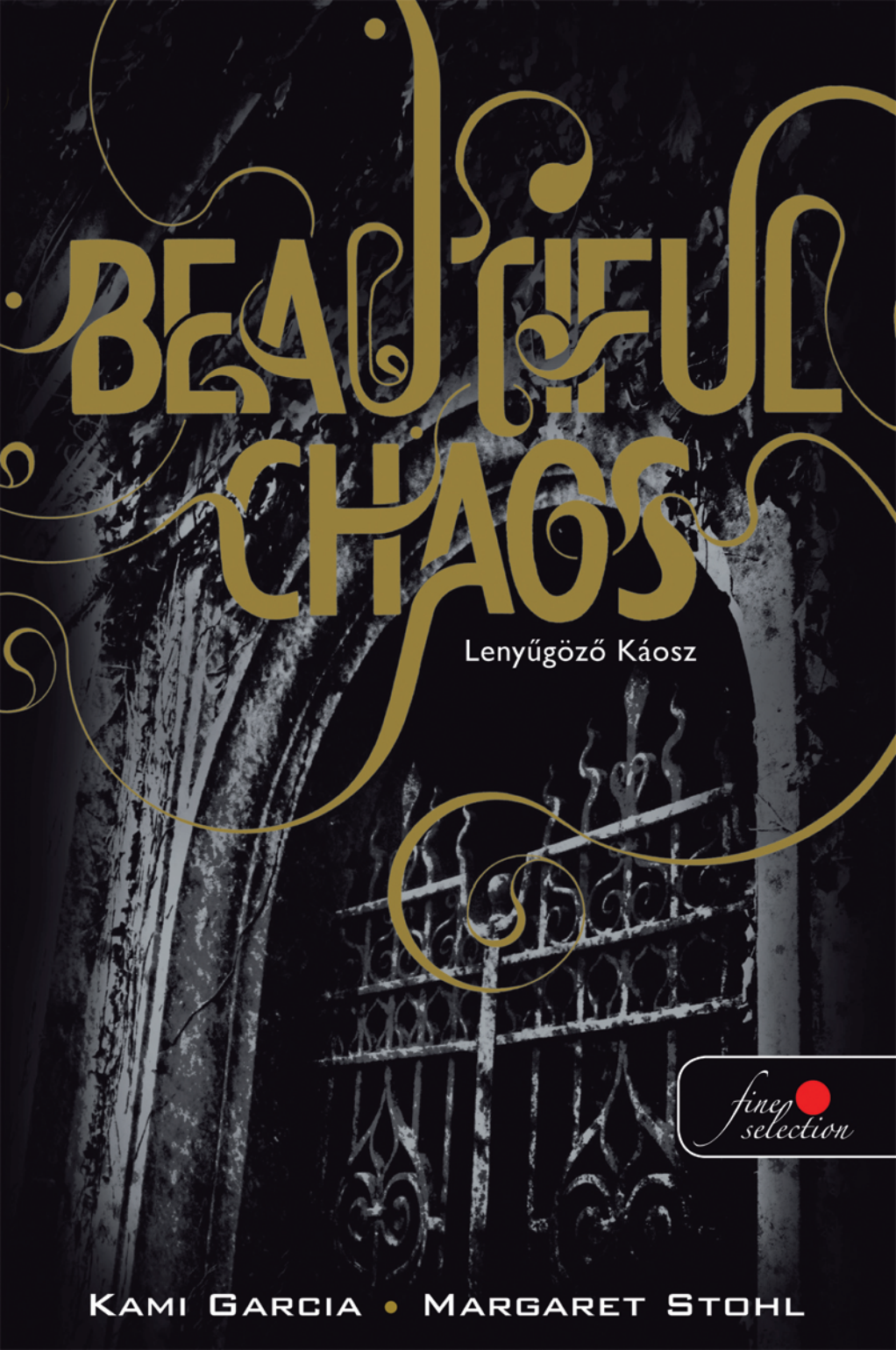

BEAUTIFUL CHAOS

Lenyűgöző Káosz

fine
selection

KAMI GARCIA • MARGARET STOHL

Kami Garcia és Margaret Stohl

Lenyűgöző Káosz

Anyáinknak

*Susan Raccának,
aki kismókusokat nevel,
és szemcseppentővel eteti őket.*

x

*Marilyn Ross Stohlnak,
aki hamarabb vezetett traktort,
mint autót.*

Ők az igazi Gatlini Barackok.

*Fény és sötét, zavar és nyugalom –
egy elme műhelytitkai, egy arc
vonásai, egy fa levelei,
az Apokalipszis alakjai,
jelei, képei az öröklétnek,
kezdeti, végső, közbülső jelek.*

William Wordsworth: The Prelude: Book Sixth
(Bevezetés: Hatodik könyv)

∞ AZELŐTT ∞

Cukor és só

Annyira vicces, hogy Gatlinben tényleg minden rosszban van valami jó. Néha meg sem lehet különböztetni a kettőt. De akár-hogy is legyen, a piskótában mindig ott van egy csipet só a cukor mellett, és minden csók mellé dukál egy fenékbe rúgás is, legalábbis Amma szerint.

Azt nem tudom, hogy máshol is így mennek-e a dolgok. Csak Gatlint ismerem, és kizárólag a következőkről tudok beszámolni: mire elfoglaltam a megszokott helyemet a Nővérek mellett a templomban, a persely után még körbejárt a pletyka, hogy a Bluebird Caféban ezentúl nem szolgálnak fel hamburgerlevest, a barackos pite szezonja lassan lejár, és hogy *valami huligánok* lelopták a gumiabroncsból készített hintát az Early tábornok szobra mellett álló vén tölgyfáról. A fél gyülekezet még mindig ugyanabban a – anya szavaival élve „vöröskeresztes” – bebújós cipőben csoszogott végig a sorok közötti, szőnyeggel borított folyosón, mint régen.

A szűk harisnyák szegélyénél előtüremkedő térdek tengere mint-ha lélegzet-visszafojtva várt volna valamire. Én legalábbis így tettem.

A Nővérek még mindig rossz helyen nyitották ki a zsoldáros könyvet göcsörtös ujjakkal, és még mindig zsebkendőt gyűrögettek májfoltos kezükben. Semmi sem tarthatta vissza őket attól, hogy egymást túlkiabálva hangosan, sivítva énekeljenek. Kivéve Prue nénit. Bár neki néha véletlenül sikerült kiénekelnie három tiszta hangot a háromszázból, igazából senki sem törődött vele. Vannak dolgok, amelyek nem változnak, talán nem is kell, hogy változzanak. Vannak dolgok, mint például Prue néni éneke, amelyek akkor jók, ha hamisan csengenek.

Olyan volt az egész, mintha a nyár meg sem történt volna, mintha biztonságban lehetnének ezek között a falak között. Mintha a széles, színes napsugarakon kívül semmi sem férközhetne be ide az ólomüveg ablakokon keresztül. Se Abraham Ravenwood, se Hunting és a Vérfalka. Se Lena anyja, Sarafine, se maga az ördög. Mintha a programfüzetet osztogató, nem épp a vendégszeretetükről híres ajtónállók mellett senki sem lopózhatna be a templomba. De ha mégis sikerülne nekik, a pap akkor is tovább prédikálna, a kórus tovább dalolna, mert csak és kizárólag a világvége űzhetné ki Gatlin népét a templomból, és akadályozhatná meg, hogy más dolgába üssék az orrukat.

A templom falain kívül azonban ez a nyár mindent megváltoztatott az Igézők és a Halandók világában is, bár erről Gatlin népe mit sem sejtett. Lena Fényhozónak és Sötét Igézőnek is kiválasztotta magát, és kettéhasította a Tizenhetedik Holdat. A Démonok és az Igézők közötti csata során mindkét oldalon tarolt a halál, és az ütközet során akkora rés keletkezett a Dolgok Rendjében, mint a Grand Canyon. Amit Lena tett, a Halandók világában felért volna a Tízparancsolat porrá zúzásával. Kíváncsi lettem volna, hogy ehhez vajon mit szólnának Gatlin derék polgárai, már ha hírt kapnának róla. Reméltem, nem fognak.

Ez a város mindig fojtogatott, teljes szívemből gyűlöltem. Most viszont megnyugtatóan kiszámítható volt, arra gondoltam, egy nap majd biztosan hiányozni fog. És az a nap már közelgett. Ezt nálam jobban senki sem tudta.

Cukor és só és fenékbe rúgás és csók. A lány, akit szerettem, viszatért hozzám, és szétzúzta a világot. Tulajdonképpen csak ennyi történt ezen a nyáron.

Megettük az utolsó hamburgerlevest és barackos pitét, még láttuk a gumiabroncs hintát. De láttuk valami újnak a kezdetét is.

A Utolsó Napok kezdetét.

Lincubus

A fehér víztorony tetején álltam, háttal a napnak. Fejetlen árnyékom megnyúlt a meleg, festett fémen, eltűnt a szélén, és beleveszett az égbe. Láttam magam előtt a tóig nyújtózkodó Summerville-t, egészen a 9-es úttól Gatlinig. Itt töltöttük boldogságunk legszebb perceit, Lena és én. Itt is. De most nem voltam boldog. Kis híján elhántam magam.

Könnybe lábadt a szemem, nem is tudom, miért. Talán a fény miatt.
Gyere már! Eljött az idő!

Az aprócska házakat, pici autókat és cseppnyi embereket bámulva ökölbe szorítottam a kezemet, aztán kiengedtem, és vártam, hogy megtörténjen. Súlyos, émelyítő rettegés szorította görcsbe a gyomromat. Aztán ismerős karok fonódtak a derekamra, a levegőt is kiszorították belőlem, és visszarántottak a létrához. Az államat beleütöttem a korlátba, megtántorodtam. Előrevettem magam, megpróbáltam lehajítani támadómat.

Ki vagy te?

De minél hevesebben mentem neki, annál keményebben ütött. A következő ütése gyomorszájon talált. Összegörnyedtem a fájdalomtól. Ekkor pillantottam meg.

A fekete Chuck Taylor cipőt. Régi és viseltes volt. Akár az enyém is lehetett volna.

Mit akarsz?

Nem vártam meg a választ. Mindenképpen a torkát akartam elkapni, ő meg az enyémre hajtott. Ekkor láttam meg az arcát, ekkor láttam meg az igazságot.

Ő én vagyok.

Miközben egymás szemébe meredtünk és egymás torkát szorongattuk, átgurultunk a víztorony szélén, és lezuhantunk.

Zuhanás közben egyetlen dologra tudtam csak gondolni.

Végre.

A fejem hangos csattanással ért földet, a testem egy másodperc múlva követte, a lepedő meg teljesen körém csavarodott. Megpróbáltam kinyitni a szememet, de még mindig kótyagos voltam az alvástól. Vártam, hogy elüljön bennem a pánik.

A korábbi álmokban én próbáltam megtartani Lenát, nehogy lezuhanjon. Most meg én zuhantam. Hát ez meg mit jelenthet? Miért ébredtem úgy, mintha már le is zuhantam volna?

– Ethan Lawson Wate! Az Édes Megváltó nevére kérdzem, mit művelsz még mindig odafent? – Amma úgy tudott kiabálni, hogy az embert még Hádész is riadtan visszaküldte volna a másvilágról, ahogy apa mondaná.

Kinyitottam a szememet, de egy páratlan zoknin kívül csak a porcicák között céltalanul lődörgő pókot és néhány erőteljesen szétolvasott, gerincét vesztett könyvet láttam. *A huszonkettes csapdája. Végjáték. Kívülállóok.* Meg még néhányat. Szívmelengető panoráma az ágyam alatt.

– Semmit! Csak becsuktam az ablakot! – Az ablakra meredtem, de nem csuktam be. Mindig nyitott ablak mellett alszom. Akkor vettem fel ezt a szokást, amikor Macon meghalt – legalábbis úgy tudtuk –, és azóta sem változtattam rajta. A legtöbb ember csukott ablak mellett érzi biztonságban magát, én viszont tudtam, hogy a csukott ablak sohasem fog megvédeni attól, amitől igazán félek. Sohasem tudna távol tartani tőlem egy Sötét Igézőt vagy egy Vérincubust.

Szerintem semmi sem lenne rá képes.

Macon mégis eltökélten kereste azt, ami távol tarthatná őket. Alig láttam, mióta visszatértünk a Nagy Gáttól. Amúgy is mindig a Járatokban volt, vagy valami védelmező Igézeten dolgozott, amivel megköthette Ravenwoodot. Lena háza a Magány Erődje lett a Tizenhetedik Hold óta, amikor a Dolgok Rendje – az Igézők világát rendszabályozó érzékeny egyensúly – felborult. Amma a saját Erődjét építgette itt a Wate-házban, amit Link előszeretettel hívott a Babonák Erődjének. Amma úgy mondta volna, hogy „megelőző intézkedéseket hajt végre”. Minden egyes ablakpárkányra sót szórt, és apa rozoga szobalétráján egyensúlyozva törött üvegpalackokat akasztott fejjel lefelé a kínai selyemmirtusz ágaira. A Wader-patak völgyében úgy elszaporodtak ezek a palackfák, mint a ciprusfenyő. Ezért történhetett, hogy valahányszor összefutottam Mrs. Lincoln-nal a Shop & Lop-ban, mindig ugyanazzal fogadott: – Na, hány gonosz lelket fogtatok azokkal az ósdi palackokkal?

Bárcsak az önét sikerülne foglyul ejteni! Ezt akartam neki mondani. Mrs. Lincoln egy poros, barna kólásüvegben. Kizárt, hogy létezik olyan palack, amelyik túlélne.

Most viszont egy kis friss levegőre vágytam. A hőség hullámokban támadott rám, amikor a régi, fából készült ágykeretnek

támaszkodtam. Súlyos volt és fojtogató, egy takaró, amit képtelenség lerúgni. A könyörtelen dél-karolinai napsütés szeptemberre általában enyhült egy kicsit, de ebben az évben ennek nyoma sem volt.

Megdörzsöltem a púpot a homlokomon, és eltámolyogtam a zuhanyzóig. Megnyitottam a hideg vizes csapot. Jó ideig folytattam, de a víz még mindig melegen csorgott.

Öt. Öt egymást követő reggelen zuhantam ki az ágyból, de nem mertem Ammának szólni a rémálmokról. Ki tudja, mit akasztana arra a vén selyemmirtuszra legközelebb? A nyáron történetek után Amma állandóan úgy lesett a szeme sarkából, mint egy fészket védelmező sólyom. Ha kiléptem a házból, szinte éreztem, hogy árnyékként követ, mintha a személyi Áttetszőm lenne, egy szellem, aki elől nincs menekvés.

Ki nem állhattam ezt a helyzetet. Hinni akartam abban, hogy egy rémálom néha tényleg csak álom.

Megéreztem a sült szalonna illatát, és még jobban megnyitottam a vizet. Végre kihűlt. Már szárítkoztam, amikor észrevettem, hogy az ablak magától becsukódott.

– Siessél már, Csipkerózsika! Megöl a tudásszomj! – hangzott fel Link hangja, de alig ismertem rá. Egészen mély volt, és inkább utalt egy érett férfiemberre, mint a lökött haveromra, aki szabadidejében a dobokat veri, és elképesztően rossz dalokat ír.

– Nyilván nem a tudásszomj fog végezni veled.

Már el is foglalta a megszokott helyét az összekarcolt konyhaasztalnál, így becsusszantam mellé. Link annyira megemberesedett az utóbbi hetekben, hogy úgy festett, mint aki egy óvodai műanyag

gyerekszékekbe préselte bele magát. – Mióta érdekel, hogy időben beérj a suliba?

A tűzhelynél Amma szipogott; egyik kezét a csípőjére tette, a másikkal viszont igazságosztó fakanala, az Egyszemű Veszedelem segítségével a rántottát kavarta.

– Jó reggelt, Amma! – Megmoccant a csípője, ebből világos lett számomra, hogy megkapom a magamét. Amma csőre töltött.

– Lassan be is sötétedik. Örülök, hogy megtisztelsz minket a jelenléteddel. – Amma a kánikulában a forró tűzhely mellett állva sem izzadt. Több kell ahhoz az időjárásnál, hogy egy pillanatra is eltérjen a megszokott menetrendtől. Erre emlékeztetett a nézése is, miközben egy egész tyúktól napi termését lapátolta elém a kék-fehér Dragonware tányérra. Amma szerint a hasznosan töltött nap kulcsa a kiadós reggeli. Ha ebben az ütemben halad, az érettségi napján hatalmas pogácsaként fogok egy kádnyi palacsintatészta tetején lebegni. A tányéromon figyelő, tucatnyi tojásból vert rántotta kétséget sem hagyott afelől, hogy ma van az iskola első napja.

Senki sem gondolná, de visszavágyom a Jackson gimi falai közé. Tavaly Link kivételével az összes barátom úgy bánt velem, mintha egy rakás szar lettem volna. Ennek ellenére momentán mindenütt jó, de a legjobb, ha nem vagyok itthon.

– Tessék mindet megenni, Ethan Wate! – Pirítós repült a tányéromra, amelyet szalonna követett, a sort pedig egy jókora adag vaj és kukoricakása zárta. Amma Link elé is letett egy alátétet, de tányért nem adott neki. Poharat sem. Tudta, hogy Link nem enne tojást, sőt, semmit sem, ami ebben a konyhában készül.

De még Amma sem tudhatta, mire képes a barátom. Senki sem tudta, Link meg pláne nem. Ha John Breed Igéző-Incubus hibrid, akkor Link a másod-unokatestvére. Macon is csak annyit tudott

mondani, hogy Link lehet az Incubus-megfelelője annak a távoli, déli rokonnak, akivel kétévente futunk össze egy-egy esküvőn vagy temetésen, és akinek még a nevére sem emlékszünk.

Link kényelmesen kinyújtózkodott. A fából készült szék megreccsent a súlya alatt. – Hosszú volt a nyár, Wate. Újra ringbe akarok szállni.

Lenyeltem egy kanálnyi kukoricakását, bár a legszívesebben kiköptem volna. Fura íze volt, száraz. Amma még életében nem rontotta el a kukoricakását. Talán a hőség volt az oka. – Kérdezd meg Ridley-t is erről, azután nyilatkozz!

Link felszisszent, tehát ez a téma már előkerülhetett közöttük egyszer. – Harmadikosok vagyunk, és én vagyok az egyetlen Lincubus a Jacksonban. A megtestesült bűbáj, aki senkinek sem fáj. Tiszta muszkli, nem csak...

– Mi van? A muszklira is van rímed? Netán pukli? Vagy Pumukli? – Röhögtem volna, de a kukoricakása állandóan vissza akart köszönni.

– Tudod, hogy értem. – Persze hogy tudtam. Tökre ironikus volt ez az egész. Ridley, Lena unokatesója és Link barátnője, akivel hol együtt volt, hol nem, Szirénnek született: megkaphatott minden fiút, akit csak akart, csinálhatta, amit csak akart, és amikor csak akarta. Egészen addig, amíg Sarafine el nem vette az erejét, és Halandóvá nem vált pár nappal az előtt, hogy Link részben Incubussá változott. Az után a harapás után mindannyiunk szeme láttára kezdődött meg az átalakulása.

Link röhejes, zselézett tüsifrizurájából röhejesen menő zselézett tüsifrizura lett. A fiú rohamléptekben izmosodott, a bicepse úgy domborodott a karján, mint a karúszó, amit még akkor is viselnie kellett az anyja miatt, amikor már régen tudott úszni. Úgy festett, mint egy roksztár, nem pedig úgy, mint aki roksztár akar lenni.

– Ridley-vel nem akasztanám össze a bajszomat. Lehet, hogy már nem Szirén, de attól még egy istencsapása. – Kukoricakását és tojást lapátoltam a pirítósra, szalonnát tettem rá, és feltekertem a képződményt.

Link úgy nézett rám, mint aki mindjárt elokádja magát. Most, hogy részben Incubus lett, a kaja már nem volt olyan vonzó a számára. – Haver, eszem ágában sincsen Ridley-vel szórakozni. Lehet, hogy hülye vagyok, de annyira azért nem.

Kezdtem kételkedni ebben. Megvontam a vállamat, és a szendvics felét a számba tömtem. Így is rossz íze volt. Nyilván több szalonna kellett volna bele.

Belefogtam volna a mondókámba, de egy kéz nehezedett a vállamra, én pedig szinte a plafonig ugrottam. Egy másodpercre visszatértem az álombéli víztorony tetejére, és felkészültem a támadásra. De csak Amma volt az, a szokásos év eleji szentbeszédet szándékozott előadni. Vagyis azt hittem. Észre kellett volna vennem a csuklójára kötött vörös fonalat. Egy új amulett megjelenése mindig viharfelhőket jósolt.

– Én nem tudom, fiúk, hogy képzelitek azt, hogy még mindig itt ücsörögtök, mintha semmi dolgotok nem lenne. Még nincs vége – se a holdnak, se a hőségnek, se annak a kis afférnak Abraham Ravenwooddal. Ti ketten úgy viselkedtek, mint aki jól végezte dolgát; a villanyt felkapcsolták, vége az előadásnak. – Halkabban folytatta. – Pont akkora hiba, mintha mezítláb lépnétek be a templomba. Mindennek megvan a következménye, mi még a felét se láttuk annak, ami még ránk vár.

Következmények? Na, azokat ismertem. Ott voltak mindenhol, hiába próbáltam figyelmen kívül hagyni őket.

– Asszonyom? – Azt is hiába mondtam Linknek, hogy fogja be a száját, amikor Amma átáll a sötét oldalra.

Amma megragadta Link pólóját, friss gyűródéseket varázsolva a felvasalható Black Sabbath matricába. – Tapadj rá a gyerekemre! Tudom, hogy most bajban vagy, és tízszeresen is sajnálom. De olyanfajta baj ez, ami távol tart titeket, bolondokat a még több bajtól. Értve vagyok, Wesley Jefferson Lincoln?

Link ijedten pislogott. – Igenis, asszonyom.

Rápillantottam Ammára az asztal mellől. Még mindig Link pólóját szorította, és engem sem készült kiengedni a látóköréből. – Amma, nyugi már! Első nap az iskolában, ennyi. Ahhoz képest, amin a nyáron keresztülmentünk, szinte semmiség! A Jackson gimiben nincsenek se Háborgók, se Incubusok, se Démonok!

Link megköszöri a torkát. – Hát, ez nem feltétlenül igaz. – Mosolyogni próbált, de Amma addig csavarta a pólóját, amíg a barátom fel nem emelkedett a székről. – Juj!

– Szerinted ez vicces?

Linknek volt annyi esze, hogy ezúttal kussoljon. Amma felém fordult.

– Ott voltam, amikor az első fogacskád beletört abba az almába, meg amikor kocsikáztál a Pinewood derbin. Cipősdobozokat vagdostam szét, hogy terepasztalt készíthess, és születésnapi tündértortácskák százait vontam be cukormázzal. Akkor sem szóltam, amikor a vízgyűjteményed elpárologott, pedig előre megmondtam, hogy így lesz!

– Tényleg nem, asszonyom. – Ez igaz volt. Amma jelentette az állandóságot az életemben. Ott volt, amikor anya nagyjából másfél évvel ezelőtt meghalt, és amikor apa emiatt elveszítette önmagát.

Olyan váratlanul engedte el az ingemet, mint amilyen hirtelen előtte megragadta, lesimította a kötényét, majd halkabban folytatta. Bármilyen is

idézte elő a vihart, elmúlt. Talán tényleg a hőség volt. Mindannyiunkat kikészített.

Amma elnézett mellettünk, kibámult az ablakon. – Itt voltam, Ethan Wate. És itt is leszek, amíg te itt vagy. Ameddig szükségem van rád. Nem megyek el egy perccel sem hamarabb. És nem maradok egyetlen perccel sem tovább.

Hát ez meg mit jelent? Amma még sohasem beszélt így hozzám – mintha eljöhetne az az idő, amikor nem itt leszek, vagy nem lesz szükségem rá.

– Tudom, Amma.

– Akkor nézz a szemembe, és merészd azt mondani, hogy nem félsz legalább annyira, mint én, vagy még jobban is! – Halk volt a hangja, alig hangosabb a suttogásnál.

– Sikerült egy darabban visszajönnünk. Csak ez számít. Minden másra találunk megoldást.

– Azért ez nem ilyen egyszerű. – Amma még mindig olyan csendesen beszélt, mintha a templom első sorában ültünk volna. – Ide figyelj! Akad-e bármi, csak egyetlen, aprócska dolog, amit ugyanolyannak érzel, mióta visszatértünk Gatlinbe?

Link a feje búbját vakargatva megszólalt. – Asszonyom, ha Ethan és Lena miatt aggódik, megígérhetem, hogy semmiféle bajuk nem eshet, amíg én védem őket a szupererőmmel. – Büszkén megfeszítette a karizmát.

Amma felhorkant. – Wesley Lincoln! Hát nem tudod? Amiről én beszélek, azt pont annyira tudod meggátolni, mint azt, hogy rád szakadjon az ég.

Beleíttam a csokis tejembe, és majdnem végigköptem az asztalon. Túl édes volt, úgy ragadt a torkomra, mint a köhögéscsillapító

szirup. A tojás olyan volt, mint a vatta, a kukoricakása pedig olyan, mint a száraz homok.

Mindennel baj volt ma reggel, mindennel és mindenkivel. – Mi a gond a tejjel, Amma?

Megcsóválta a fejét. – Nem tudom, Ethan Wate. Mi a gond a száddal?

Bár tudnám!

Amikor kiléptünk az ajtón, és beültünk a Roncsba, megfordultam, és még egy pillantást vetettem a Wate-házra. Nem tudom, hogy miért tettem. Amma az ablakban állt a függönyök között, és nézte, ahogyan távolodunk. Ha nem ismertem volna Ammát, megesküdtem volna rá, hogy potyognak a könnyei.

Halandó lányok

Miközben végigautókáztunk a Dove Streeten, nehéz volt elképzelni, hogy a városnak a barnán kívül más színe is szokott lenni. A fű úgy nézett ki, mint az odaégett pirítós, mielőtt lekaparják róla a fekete részeket. Csak a Roncs nem változott. Link kivételesen betartotta a sebességkorlátozást, bár kizárólag azért, hogy megszólhassa, mi maradt a szomszédaink kertjéből.

– Haver, nézd már Mrs. Asher azáleáját! Akkora a forróság, hogy szinte megfeketedett! – Link nem tévedett a hősséggel kapcsolatban. *A Mezőgazdasági Évkönyv* és a Nővérek szerint – akik mellékállásban Gatlin élő krónikájának szerepét töltötték be – nem volt ilyen meleg Gatlin megyében 1942 óta. De Mrs. Asher azáleáit nem a napsütés gyilkolta meg.

– Nem égtek le. Tele vannak sáskával.

Link kihajolt az ablakon, hogy jobban lásson. – Ne már!

Három héttel Lena Kiválasztása után a sáskák csapatostul támadták meg a várost, két héttel utána pedig hetven év legforróbb nyara köszöntött ránk. Ezek a sáskák nem hasonlítottak a közönséges sáskákra, amelyekre Amma is rábukkant néha a konyhában. Ezek feketék voltak, rikító sárga csíkkal a hátukon, és rajokban jártak. Olyanok

voltak, mint a sáskák, minden négyzetcentiméternyi zöldet felzabáltak, még a Tábornok gypét is. Jubal A. Early tábornok szobra kivont karddal, feketébe „öltözve” egy kiégett fűcsomókból álló, barna kör közepén díszelgett.

Link gyorsított egy kicsit. – Undorító. Anyám szerint az apokalipszist előrevetítő csapások egyike. A sáskák után a békák jönnek, aztán a víz vérré válik.

Ez egyszer nem hibáztattam Mrs. Lincolnt. Egy olyan városban, amely felerészt a vallásra, felerészt babonákra épült, nehéz lenne szemet hunyni a korábban sohasem látott, Gatlint fekete sereggént le-rohanó rovarok megjelenése felett. Minden nap olyan volt, mintha az Utolsó Napok egyike lenne. Azonban eszem ágában sem volt bekopogni Mrs. Lincoln ajtaján, és felvilágosítani, hogy mindez azért történik, mert az Igéző barátnőm kettéhasította a holdat, és felborította a Dolgok Rendjét. Így sem volt egyszerű meggyőzni arról, hogy Link nem szteroidoknak köszönheti felpumpált testét. Már kétszer elzavarta a fiacskáját Asher doki rendelőjébe.

Amikor behajtottunk a parkolóba, Lena már ott volt, és valami más is feltűnt: Nem Larkin sportkocsijával jött. Macon hullaszállítójának támaszkodott; kinyúlt, WAR feliratos U2 pólót viselt szürke szoknyával, és a régi, fekete Chuck Taylor cipőt. A lábujjrészen újabb filctollal készült feliratok éktelenkedtek. Nem örület, hogy mennyire felvidul az ember egy hullaszállító és egy pár tornacipő látványától?

Millió gondolat futott át az agyamon. Például, hogy amikor rám néz, mindenki másról megfeledkezem széles e világon. Hogy amikor megpillantom, minden egyes apró részletet megjegyzek, de rajta kívül minden más homályba merül. Hogy csak akkor lehetek önmagam, ha vele vagyok.

Képtelenség ezt az egészet szavakba önteni, és ha sikerülne is, nem biztos, hogy a megfelelő szavakat bököm ki. Szerencsére próbálkoznom sem kell ezzel, mert Lenának és nekem nincs szükségünk szavakra ahhoz, hogy elmondhassuk, mit érzünk a másik iránt. Elég kigondolnunk, a Keltálás elintézi a többit.

Szia!

Mi tartott ilyen sokáig?

Kikászálódtam az anyósülésből; a hátamra máris izzadtan tapadt a póló. Linkre nem hatott a kánikula, volt azért az Incubus létnek jó oldala is. Lena karjába simultam, és belélegeztem az illatát.

Citrom és rozmarin. Ezt az illatot követtem a Jackson folyosóin, még mielőtt a lányt először megpillantottam volna. Sohasem halványult el, akkor sem, amikor Lena a sötétségbe menekült, mesze tőlem.

Óvatosan lehajoltam, hogy megcsókoljam anélkül, hogy hozzáérnék bármely más testrészéhez. Mostanában nem kaptam tőle levegőt. Az érintések testi következményei felerősödtek, és hiába próbáltam eltitkolni, Lena mindent tudott.

Már akkor éreztem az áramütést, amikor az ajkunk összeért. Csókja olyan tökéletesen édes volt, a bőre úgy szikrázott az enyém alatt, hogy mindig beleszédültem. De volt ott most valami más is – az az érzés, hogy magába lélegez, amikor az ajkunk találkozik, hogy egy láthatatlan zsinórral von magához, és semmit sem tehetek, hogy megállítsam. Lena hátrafesztette a nyakát, és elhúzódott tőlem, mielőtt megmozdulhattam volna.

Később.

Felsóhajtottam, mire egy puszit küldött nekem.

De L., már olyan régen nem...

Kilenc egész órája?

Igen.

Rámosolyogtam, ő meg a fejét csóválta.

Nem szeretném, ha rögtön az első napot a nővérszobában töltenéd.

Lena jobban aggódott értem, mint én magam. Történjen velem bármi – amire jó esély volt, hiszen egyre nehezebben bírtam a csókolózást, és még annál is nehezebb volt távol tartanom magam tőle –, engem nem érdekel. Gondolni sem tudtam arra, hogy nem szabadna megérintenem. A dolgok változóban voltak. Az az érzés – a fájdalom, ami nem is volt fájdalom – akkor is ott volt, amikor nem voltunk együtt. Kellene valami név ennek az érzésnek, ennek a tökéletes kinnak, amely azokon a megüresedett helyeken lobban fel, ahol Lena korábban betöltött a lényével.

Létezik olyan szó, ami ezt az érzést leírja? Talán a szívfájdalom? Talán pontosan így keletkezett ez a szó? Csakhogy én a gyomromban is, a fejemben is, az egész testemben éreztem. Akkor is Lenát láttam, ha kibámultam az ablakon, vagy üres falakra meredtem.

Megpróbáltam valami olyasmire összpontosítani, ami nem fáj. – Tetszik az új kocsid.

– Úgy érted: a régi? Ridley rohamot kapott, amikor kiderült, hogy egy hullaszállítóban kell utaznia.

– Hol van Rid? – Link máris a parkolót fürkészte.

Lena a hullaszállítóra mutatott. – Ott van bent, átöltözik.

– Nem tudna otthon átöltözni, mint minden normális ember? – kérdeztem.

– Hallottalak, Rövid Gyufa! – szólta ki Ridley a kocsi belsejéből. – Én nem vagyok... – A vezetőülés melletti ablakból gyűrött ruhadarab repült ki, és a gőzölgő aszfalton landolt. – ...*normális ember*. – Ezt úgy mondta, mintha a normális egyenlő lenne a szellemileg visszamaradottal. – Nem vagyok hajlandó ezt a tömeggyártott

plázaszart felvenni. – Ridley a csikorgó bőrülésen tekergette magát, szőke és rózsaszín tincsei hol feltűntek az ablakban, hol a sötétségbe vesztek. Egy pár ezüstcipő is kirepült a kocsiból. – Komolyan, mint-ha a Disney csatornából léptem volna elő.

Lehajoltam, és felvettem a bűnös ruhadarabot. Rövid, nyomott mintás ruha volt, a summerville-i bevásárlóközpont egyik üzletéből. Ugyanannak a ruhának az egyik változata, amelyet Savannah Snow, Emily Asher, Eden Westerly és Charlotte Chase – a pomponlányok királynői –, illetve őket követve a Jackson gimnázium összes diáklánya is viselt.

Lena a szemét forgatta. – Nagymama azt mondta, hogy Ridley-nek visszafogottabban kell öltözködni, hiszen Halandó iskolába fog járni. – Halkabban folytatta. – Tudod, Halandóként.

– Hallottam! – Most egy fehér haspóló repült ki az ablakon. – Csak mert undorító Halandó lettem, attól még nem kell úgy öltöznöm, mint nekik!

Lena hátrapillantott a vállá fölért, és ellépett az autó mellől. Ridley kikászálódott a hullaszállítóból, és megigazgatta a szerelését, amely egy rikító rózsaszín pólóból, valamint egy fekete csíkból állt, amit szoknya gyanánt viselt. A póló cafatokban lógott rajta, és néhány biztosítótű tartotta össze, legalábbis az egyik vállán.

– Hát, szerintem az életben nem fogsz úgy kinézni, mint egy Halandó, kicsim. – Link kényelmetlenül feszengett a saját pólójában, amely úgy festett rajta, mintha összement volna a mosásban.

– Ki a kicsit nem becsüli... Egyébként meg ne hívj kicsimnek! – Ridley két ujjá közé csippentette a ruhát. – Adjuk oda a szeretetszolgálatnak! Talán el tudják passzolni Halloweenkor.

Lena a Ridley csípőjén éktelenkedő övcsatra meredt. – Ha már a szeretetszolgálatot emlegetted... ez meg micsoda?

– Mi? Ja, ez a régi darab? – A túlméretezett övcsat egy viseltes, fekete bőrvet díszített, és egy műanyagba vagy kőbe, vagy valami-be ágyazott rovarféle volt rajta. Azt hiszem, skorpió lehetett. Furcsa volt, szinte felállt tőle a hátamon a szőr, de nagyon ridley-s. – Próbálok beilleszkedni. – A lány vigyorgott, és csócsálni kezdte a rá-góját. – Tudod, minden menő csak ilyet hord. – A nyalókája nélkül pont olyan idegbeteg volt, mint apa, amikor Amma rászoktatta a koffeinmentes kávéra.

Lena annyiban hagyta a dolgot. – Vissza kell öltöznöd a másik cuccba, mielőtt hazaérünk, különben nagymama rájön, miben sán-tikálsz. – Ridley oda sem figyelt rá; a gyűrött ruhát a forró aszfaltra hajította, és szupermagas tűsarkújával rátaposott.

Lena felsóhajtott, és kinyújtotta a kezét. A ruha fellibbent a földről, de még mielőtt megfoghatta volna, az anyag kigyulladt. Lena visz-szakapta a kezét, a megpörkölődött divatáru pedig újra a földre esett.

– Basszus! – Link addig taposott az anyagon, míg nem maradt más belőle, csak egy füstölő, fekete halom. Lena elvörösödött.

Ridley-nek a szeme sem rebbent. – Ügyes volt, tesó. Magam sem csinálhattam volna jobban.

Lena az utolsó füstcsíkot követte a szemével. – Nem akartam...

– Tudom – mondta Ridley unottan.

Lena képtelen volt uralni az erejét a Kiválasztása óta, ami már csak azért is veszélyes volt, mert egyszerre lett Fényhozó és Sötét Igéző. Az ereje mindig kiszámíthatatlan volt egy kicsit, de most a záporosótól kezdve a hurrikánszerű szellőkéseken keresztül az erdő-tüzekig, bármit elő tudott idézni.

Idegesen felsóhajtott. – Szerzek neked egyet még ma, Rid.

Ridley a szemét forgatta, és a táskájában kotorászott. – Nekem te ne tegyél szívességet! – Elővette a napszemüvegét.

– Jó ötlet. – Link is az orrára tolta a karcos fekete csíkszemüveget, ami hatodikban menő volt – legalább tíz percig. – Induljon a mandula, Cukorfalat!

Elindultak a lépcső felé, én pedig megragadtam a lehetőséget. Illetve Lenát, és rögtön magamhoz is rántottam. Ő kisímította hosszúra nőtt hajamat a szememből, és vastag, fekete szempillái alól felpislogott rám. Egy tökéletesen aranyszínű és egy tökéletesen zölden csillogó szemet láttam. Az óta az éjszaka óta, amelyet Sarafine a Tizenhetedik Holdnak nevezett, nem változott vissza. A Sötét Igézők aranyszínű és a Fényhozók zöld szemével nézett rám, annak a pillanatnak az örök mementójául, amikor rájött, hogy mindkét erőt birtokolja. De ez a szempár arra is emlékeztetett, hogy Lena döntése mind az Igézők, mind a Halandók világában megváltoztatott mindent. Számunkra is.

Ethan, ne...

Csitt! Túl sokat aggódsz!

Átöleltem, és az érintése beleégett minden porcikámba. Éreztem az intenzitását, miközben próbáltam egyenletesen lélegezni. Csókolózás közben gyengéden ráharapott az alsó ajkamra, és egy másodperc alatt megszédültem. Már nem a parkoló közepén álltunk. Képek villantak fel a fejemben, és biztosan hallucinálni kezdtem, mert immár vízben csókolóztunk, a Moultrie-tó vizében, angolórán az asztalomon, az ebédlőben, a lelátó mögött és Greenbrier kertjében.

Aztán egy árnyék futott át rajtam, és megéreztem valamit, ami nem a csók következménye volt. Korábban is éreztem már hasonlót, a víztorony tetején, az álmomban. Fojtogató szédülés tört rám, Lena és én már nem a kertben voltunk. Föld vett körül minket, egy nyitott sírgödörben csókoltuk egymást.

El fogok ájulni.

Éppen megrogyant a térdem, amikor egy hang hatolt át a sötét-ségen és szakította meg a csókunkat; Lena rögtön elhúzódt tőlem.

– Hellóka! Mizu? – Savannah Snow.

Nekizuhantam a hullaszállító oldalának, és a földre csusszantam. Aztán azt éreztem, hogy valaki felránt, a lábam alig érinti az aszfaltot.

– Mi a baja Ethannek? – nyafogta Savannah. Kinyitottam a szememet.

– Nyilván a hőség – vigyorgott Link, és letett a földre. Lena döb-benten meredt maga elé, de Ridley még nála is rosszabbul festett. Mert Link olyan szélesen mosolygott, mintha lemezszerződést kapott volna valakitől. Ez a valaki pedig nem volt más, mint Savannah Snow, a pomponlányok harmadfokú égési sérüléseket okozóan tü-zes vezérszurkolója, a Stonewall Jackson Gimnázium legelérhetetle-nebb csajai között is a Szent Grál.

Savannah csak állt, és úgy szorította a melléhez a könyveit, hogy elfehéredtek az ujjai. Majdnem ugyanolyan ruhát viselt, mint ami-lyet Ridley a földre hajított. Mögötte a meglehetősen összezavaro-dott Emily Asher állt, a ruha egy újabb verziójában. Savannah köze-lebb lépett Linkhez, szinte csak a könyvek választották el őket egy-mástól. – Úgy értem... hogy vagy?

Link idegesen a hajába túrt, és egylépésnyit hátrált. – Jól vagyok. Mizu?

Savannah megrázta szőke copfját, és jelentősegteljesen alsó ajkába harapott, ragacsos, rózsaszín szájfénye olvadozott a napon. – Nem sok. Csak azt akartam megkérdezni, hogy jössz-e a Tejponállóba sulis után. Akár el is vihetnél.

Emily pont annyira meglepődött, mint én. Korábban Savannah inkább lemondott volna vezérszurkolói pozíciójáról, mint hogy Link

rozsdás tragacsába beüljön. Mivel Emily alsegédi tisztével az is együtt járt, hogy egy autóban kellett utaznia Savannah-val, a lány felhörrent.

– Savannah! Már elígértük. Earl visz bennünket, emlékszel?

– Majd te mész Earllel. Én szívesebben ülök be Link kocsjába. – Savannah még mindig úgy bámulta Linket, mintha a barátom híres rocksztár lett volna.

Lena a fejét csóválta.

Én megmondtam. A John Breed-hatás. Még egy negyed Incubusban is ott rejtőzik. Egy Halandó lánynak esélye sincsen ellene.

Nem túlzott.

És egy nem Halandónak, L.?

Úgy tett, mint aki nem érti a kérdést.

Nem minden Halandó lány egyforma. Nézd meg például...

Igaza volt. Emilyre Link nem tett ugyanakkora hatást. Minél többször megnyalta a száját Savannah, Emily annál jobban undorodott a helyzettől.

Ridley megragadta Link karját, és elrángigálta Savannah mellől.

– Nem ér rá ma délután, kiscica. Hallgass a barátnődre! – Lehet, hogy a szeme már nem sárgállott, de Ridley pont olyan ijesztő volt, mint Sötét Igéző korában.

Savannah ellenvéleményen volt, vagy oda sem figyelt. – Jaj, bocsika! Ti most jártok? – Elhallgatott egy pillanatra, és tette, hogy gondolkodik.

– Á, nem is. Nem jártok.

Bárki, aki betette a lábát a Tejponállóba, tudhatta, hogy Link és Ridley, akik hol jártak, hol nem, most éppen nem járnak. Savannah belekarolt Linkbe. Micsoda kihívás!

– Tehát Link el tudja dönteni, hogy mit akar.

Link kihajtogatta magát a lányok szorításából, és mindkettőjüket átkarolta. – No de hölgyeim! Azért verekedni nem kell értem! Van belőlem elég! – Kidüllesztette a mellkasát, mintha nem lett volna így is elég széles. Normális esetben röhögtem volna, hogy két csaj összekap Linken, csak hogy két nem egészen mindennapi csajról volt szó. Savannah Snow és Ridley Duchannes. Akár természetfelettiak voltak, akár nem, ők voltak a leghatalmasabb Szirének, akikkel az emberiségnek szerencséje – vagy szerencsétlensége – volt találkozni, attól függően, mire használták a meggyőző erejüket.

– Savannah, menjünk már! Elkészünk az óráról! – Emily undorodott ettől az egésztől. Vajon Link Incubus vonzereje miért mondott csődöt nála?

Savannah még jobban befészkelte magát Link hóna alá. – Miért nem keresel magadnak egy olyan pasast – mondta, és Ridley biztosítótűvel összefogott pólójára meredt –, aki illik hozzád?

Ridley lesöpörte Link karját a válláról. – Te pedig jobban válogasd meg, kivel beszélsz ilyen hangon, Barbie! – Nagy szerencséje volt Savannah-nak, hogy Ridley már nem rendelkezett az erejével.

Ez csúnyán fog végződni, L.

Ne aggódj! Nem fogom hagyni, hogy Ridet már az első nap kirúgják. Nem adom meg Harper igazgatónak azt az elégtételt.

– Ridley, menjünk! – Lena odaállt az unokatesója mellé. – Nem ér annyit ez a csaj. Bízz bennem!

Savannah már készült visszavágni, amikor valami elterelte a figyelmét. Felhúzta az orrát. – A szemeid... nem egyforma a színük. Mi a gond veled?

Emily is közelebb lépett, hogy jobban megnézhesse magának Lenát. Csak idő kérdése volt, hogy valaki észrevegye a szemét. Lehetetlenség ugyanis nem észrevenni. De azt reméltem, legalább a

parkolóból kijutunk, mielőtt a pletykaáradat megindul. – Savannah, miért nem...

Lena félbeszakított, mielőtt befejezhettem volna.

– Én is megkérdezném tőled ugyanezt, de felesleges, mert azt mindenki tudja, hogy veled mi a gond.

Ridley karba tette a kezét. – Rákérdezhetek? K-val kezdődik, és urva a vége.

Lena sarkon fordult, és elindult a Jackson töredezett betonlépcsője felé. Megragadtam a kezét, mire az energiája végighullámozott a karomon. Azt vártam volna, hogy Lenát megrázza az összecsapás Savannah-val, de nyugodt volt. Valami megváltozott, és nem csak a szeme. Gondolom, ha az ember szembekerül egy Sötét Igézővel, aki mellel a saját anyja, valamint egy százötven éves Vérincubussal, aki meg akarja gyilkolni, néhány pomponlány nem fogja kihozni a sodrából.

Jól vagy?

Lena megszorította a kezemet.

Jól vagyok.

Hallottam mögöttünk Ridley cipőjének kopogását. Link mellett kocogott. – Apám, ha egész évben ez vár rám, ez a tanév nagyon frankó lesz!

Próbáltam meggyőzni magam, hogy igaza van, miközben átvágunk a kiégett gyepon, és dögölt sáskák recsegték a talpunk alatt.

Leiskolázás

Furcsa érzés kézen fogva besétálni az iskola épületébe valakivel, akibe az ember szerelmes. Furcsa érzés – de nem rossz értelemben. A legeslegjobb értelemben. Eszembe jutott, miért is ragadnak egymásra az emberek, mint a hideg spagetti szálai. Annyiféleképpen lehet kimutatni az összetartozásunkat. Átöleljük a másik nyakát, a zsebébe tesszük a kezünket. Még sétálni sem tudunk anélkül, hogy a vállunk össze ne koccanna, mintha a testünk magától mozdulna a másik felé. Ha viszont minden egyes apró érintés elektromos áramot vált ki, azt az ember jobban megérzi.

Tudom, hogy mára már igazán hozzászokhattam volna, de még mindig fura volt úgy végigmenni a folyosón, hogy mindenki Lenát bámulja. A szeme színétől függetlenül mindig is ő volt a leggyönyörűbb lány az iskolában, és ezt mindenki nagyon jól tudta. Az a fajta lány... olyan, akinek varázsereje van, akár természetfeletti, akár nem. Muszáj megbámulni, függetlenül attól, hogy mit tett korábban, vagy hogy mennyire fog különbözni a többiektől egész életében.

Most is megbámulta minden fiú.

Nyugi van, Völegény.

Lena vállá megint az enyémnek ütközött.

El is felejtettem, milyen érzés így menni. Lena tizenhatodik születésnapja után egyre többet és többet veszítettem el belőle. Az iskolaév végére olyan távol került tőlem, hogy a folyosón is alig talál-
tam rá. Alig múlt néhány hónapja. De most, hogy megint itt vol-
tunk, eszembe jutott.

Nem tetszik nekem, ahogyan rád néznek.

Hogyan néznek rám?

Megálltam, és megérintettem Lena arcát, az arccsontján ülő, fél-
hold alakú anyajegy alatt. Mindketten megborzongtunk, mire én
lehajoltam, hogy megérintsem az ajkát.

Így.

Mosolyogva elhúzódott tőlem, és végigráncigált a folyosón.

Értem már. De szerintem tévedsz. Nézd csak!

Emory Watkins és a kosárlabdacsapat többi tagja elbámultak
mellettünk, mikor elhaladtunk a szekrények mellett. Emory bic-
centett felém.

Nem szívesen rontom el az örömet, Ethan, de nem engem néznek.

Meghallottam Link hangját. – Helló, csajok! Dobálgatunk egy
kicsit délután, vagy mi lesz? – Összeütötte az öklét Emoryval, és to-
vábbment. Nem is őt bámulták.

Ridley egy lépéssel mögöttünk érkezett, hosszú, rózsaszín körmét
végigfuttatta a szekrényajtókon. Amikor Emory szekrényéhez ért,
óvatosan behajtott a ajtaját.

– Helló, *csajok!* – Ridley még mindig úgy beszélt, mintha Szi-
rén lett volna.

Emory dadogott valamit, Ridley pedig végighúzta az ujját a fiú
mellkasán, amikor elhaladt mellette. Több domborulatot villantott
abban a szoknyában, mint amennyit a törvény megenged. Az egész
csapat utánafordult.

– Hát ez meg kicsoda? – kérdezte Emory Linktől, de a szemét le sem vette Ridley-ről. Láta már korábban is – például a Shop & Lopnál, ahol én is találkoztam vele, és a téli bálon, ahol lerombolta a tornatermet –, de most minden vágya az volt, hogy bemutatásák a lánynak.

– Ki ez a kis kíváncsi? – kérdezte Ridley, és kipukkasztott egy rágógni gömböt.

Link gyors oldalpillantást vetett rá, és megfogta a kezét. – Nyilván senki.

A folyosón mindenki utat adott az ex-Szírén és negyed-Incubus párosnak, akik egy pillanat alatt meghódították a Jackson gimnáziumot. Kíváncsi lettem volna, Amma mit szólna ehhez.

Édes Jézus a szalmában. Az ég legyen irgalmas mindannyiunkhoz!

– Ugye csak viccelsz? Ebben a koszos *bádogkoporsóban* kell tartanom a holmimat? – Ridley úgy meredt a szekrényére, mintha valami épp ki akart volna ugrani belőle.

– Rid, már jártál iskolába, akkor is volt szekrényed – emlékeztette Lena türelmesen.

Ridley megrázta szőke-rózsaszín haját. – Szándékosan megfelekeztem róla. Poszt-traumás stressz szindróma.

Lena odanyújtotta Ridley-nek a számszámológépet. – Nem muszáj használnod. De ha beteszed a könyveidet, akkor nem kell egész nap mindegyiket magaddal cipelned.

– Könyvek? – kérdezte Ridley meghökkenve. – Cipelni?

Lena felsóhajtott. – Még ma megkapod a könyveket az osztályban. És igen, magaddal kell vinned őket. Tudod, hogy van ez.

Ridley megigazította a pólóját, hogy még többet mutasson a vállából. – Amikor legutóbb iskolába jártam, még Szirén voltam. Egyetlen órára sem mentem be, és az tuti, hogy nem cipeltem semmit.

Link a lány vállára csapott. – Ugyan már! Együtt vagyunk tanulószobán, majd megmutatom neked, hogy kell ezt csinálni Link-módra.

– Húha. – Ridley szkeptikusnak tűnt. – És az jobb?

– Nos, először is, az én módszeremben nem szerepelnek könyvek... – Link nagyon szívesen bekísérte Ridet az osztályba. Rajta akarta tartani a szemét.

– Ridley, várj! Erre is szükséged lesz! – Lena egy gyűrűs mappát lengetett meg a levegőben.

Ridley belekarolt Linkbe, Lenára rá sem nézett.

– Nyugi van, tesó. Majd a nagymenőét használom.

Becsaptam a szekrényem ajtaját. – A nagymamád optimista volt.

– Nem mondd.

Mint mindenki, én is Linket és Ridet bámultam, amíg el nem tűntek a folyosón. – Maximum három napot adok neki.

– Három nap? Optimista vagy. – Lena felsóhajtott, és elindultunk a lépcsőn angolórára.

A légkondi teljes erőbedobással működött, a száralmas zümmögés minden folyosón visszhangzott. De a régi, ócska szerkezetnek esélye sem volt a hőséggel szemben. Az emeleten még melegebb volt, mint odalent a parkolóban.

Mielőtt beléptünk volna a terembe, megálltam egy percre az alatt a fluoreszkáló lámpa alatt, amelyik tavaly pont abban a pillanatban égett ki, amikor Lenát először megláttam, és rögtön bele is ütköztem. Felpillantottam a mennyezet kartonpapír négyzeteire.

Ha nagyon alaposan megnézed, még mindig látszik az égésnyom az új izzó körül.

Nagyon romantikus. Az első katasztrófánk színhelye. Lena követte a pillantásomat. *Aha, én is látom.*

Végigfuttattam a szememet a kilyuggatott négyzeteken. Hányszor, de hányszor ültem ebben a teremben, számolva a lyukakat, nehogy elaludjak? Számolva a perceket a szünetig, a szüneteket a nap végéig – a napokat a hét végéig, a heteket a hónap végéig... Egészen addig, amíg el nem hagyhatom Gatlint?

Lena elsétált Mrs. English mellett, aki teljesen beleveszett az első napi adminisztráció papírtengerébe, majd leült a helyére a hírhedt jó szem oldalán.

Követtem, de éreztem, hogy valaki jön mögöttem. Pont olyan érzés volt, mint amikor az ember sorban állva várakozik, és a mögötte levő túl közel áll hozzá. Megfordultam, de nem volt ott senki.

Lena a jegyzetfüzetébe írogatott, amikor lehoppantam a mellette levő asztalhoz. Talán verset. Éppen bele akartam pislogni a jegyzeteibe, amikor meghallottam a hangot. Halk volt, és nem Lenáé. A vállam fölött hallottam a halk suttogást.

Megfordultam. Üres volt mögöttem a pad.

Mondtál valamit, L.?

Lena meglepetten felpillantott.

Mi van?

Keltáltál? Mintha hallottam volna valamit.

Megrázta a fejét.

Nem. Jól vagy?

Bólintottam, és kinyitottam a mappámat. Megint meghallottam a hangot. Most a szavakat is felismertem. A betűk az én kézírásommal jelentek meg az üres oldalon.

VÁROK

Gyorsan becsuktam a mappát, és ökölbe szorítottam a kezemet, hogy ne remegjen.

Lena rám nézett.

Biztosan jól vagy?

Jól vagyok.

A szünetig fel sem pillantottam. Akkor sem, amikor elcsesztem *A salemi boszorkányok* röpdolimat. Akkor sem, amikor Lena szemrebbenés nélkül szólt hozzá a salemi boszorkányok peréről szóló társalgáshoz. Akkor sem, amikor Emily Asher roppant intelligens módon párhuzamot vont a drága, eltávozott Macon Ravenwood és a drámában szereplő megszállott polgárok között, és akkor sem, amikor egy meglazuló mennyezetdarab hirtelen lezuhant és Emily fején tört össze.

A kicsengetésig nem emeltem fel a fejemet.

Mrs. English rám meredt, és a pillantása olyan vérfagyasztó volt, hogy egy pillanatig azt hittem, mindkét szeme üvegből van.

Próbáltam meggyőzni magam, hogy az iskola első napján természetes, ha valaki megbolondul kicsit. Hogy a tanárnő nem ivott elég kávét.

De Gatlinben voltunk, tehát jó esély volt arra, hogy tévedtem.

Miután vége lett az angolnak, Lenának és nekem nem volt közös óránk az ebédszünetig. Én trigonometriára, Lena differenciálegyenletekre ment. Linket – és Ridley-t is – kezdő matekra osztották be, ahová akkor kerül az ember, ha a tanár belátja, hogy a delikvens az életben nem fog túllépni a másodéves algebra anyagon. Mindenki hamburgermateknak hívta, mert csak annyi volt a

dolgod, hogy kiszámold a visszajárót. Link órarendje azt tükrözte, hogy a tanárok szerint az érettségi után Ed mellett fog dolgozni a BP kúton. Gyakorlatilag folyamatosan korrepetálásra járt. Amikor nekem biológiám volt, neki földrajzi alapismeretek idiótáknak. Nekem világtörténelemre kellett mennem, neki DÁK-ra, vagyis a déli államok kultúrájára – vagy, ahogy Link hívta: Dehogy Árt Kurválkodni órára. Linkhez képest atomfizikusnak számítottam. Őt mindez nem zavarta, vagy ha igen, túl sok csaj vetette rá magát ahhoz, hogy érdekelje.

Őszintén szólva engem sem érdekelt igazán, mert semmi másra sem vágytam, mint beleveszni az első nap ismerős forgatagába, és elfeledkezni a füzetemben megjelenő örült szövegről.

Nyilván egy halálközeli élménnyel teli, szar nyári szünet kell ahhoz, hogy az iskola első napját izgalmasnak találja az ember. Legalábbis addig, amíg az ebédlőben nem szembesül a napi menüvel: darált húsos szendvics. Naná, hogy az. Ez mutatja meg igazán, milyen is az első nap az iskolában.

Lenát és Ridley-t gyorsan megtaláltam. Egyedül ültek az egyik narancssárga ebédlőasztalnál, és a fiúk úgy köröztek körülöttük, mint a dögkeselyűk. Mostanra már mindenki hallott Ridley-ről, és minden pasi szemügyre akarta venni.

– Hol van Link?

Ridley az ebédlő hátsó része felé intett a fejével, ahol Link úgy közlekedett az asztalok között, mintha az állami bajnokság kabalafigurája lett volna. Észrevettem, hogy a lány tálcája tele van csokipudinggal, zselés cukorral és száraznak tűnő piskótatekerccsel. – Éhes vagy, Rid?

– Mit mondhatnék, Völegény? Édesszájú vagyok. – Felkapott egy pohárka pudingot, és belekanalazott.

– Ne piszkáld! Rossz napja van – mondta Lena.

– Tényleg? Milyen meglepő.

Beleharaptam egy összetöppedt szendvicsbe. – Mi történt?

Lena az egyik asztal felé sandított. – Az történt.

Link egyik lábát a műanyag padon nyugtatva az asztal fölé hajolt, és a pomponlányokat szórakoztatta. Bár közben minden figyelmét egy bizonyos pomponlányra, a vezérszurkolóra összpontosította.

– Jaj már, az semmi! Link csak a szokásos formáját hozza. Nincs okod aggodalomra, Rid.

– Mintha aggódnék! – csattant fel a lány. – Totál nem érdekel, hogy mit csinál. – De amikor rápillantottam a tálcájára, láttam, hogy négy pudingospoharat kiürített.

– Holnap be sem teszem a lábam ide. Ez az egész iskolásdi idiótáknak való. Úgy vonulunk osztályteremből osztályterembe, mint egy horda vagy farkas vagy mit tudom én, mi...

– Nyáj? – Nem tudtam megállni, hogy ki ne segítsem.

– Na, erről beszéltem. – Ridley a szemét forgatta, bosszantotta, hogy nem voltam képes befogni a szám.

– Én birkákról beszéltem. A birkák csoportját hívják nyájnak. Tudnád, ha jártál volna iskolába. – Lehajoltam, nehogy eltaláljon a kanállal.

– Nem ez a lényeg. – Lena figyelmeztetően rám meredt.

– A lényeg az, hogy magadra maradtál – mondtam, és próbáltam együtt érző hangot megütni. Ridley olyan vehemenciával vetette rá magát a pudingra, hogy majdnem megsajnáltam. Le sem vette a szemét Linkről.

– Milyen megalázó azzal *próbálkozni*, hogy valakit megpróbálsz magadhoz hasonlóvá tenni. Szánalmas. Annyira...

– Halandó?

– Pontosan. – Megborzongott, és bekapott egy zselés cukrot.

Néhány perccel később Link végre bennünket is megtisztelt. Lehuppant Ridley mellé, és a pad vége – ahol Lena és én ültünk – kis-sé felemelkedett a földről. A 188 centiméteres magasságommal én voltam az egyik legmagasabb fiú az iskolában, de Link már csak pár centivel maradt el mögöttem.

– Hé, haver! Óvatosan!

Link kicsit arrébb húzódott, mire a pad újra visszaereszkedett a linóleumra. Mindenki őt bámulta.

– Bocsi! Mindig elfelejtem. Éppen átalakulóban vagyok. Mr. Ravenwood azt mondta, hogy nem lesz könnyű. Szinte mintha én lennék az új gyerek az osztályban.

Lena belém rúgott az asztal alatt, nehogy felröhögjek.

Ridley kevésbé fogta vissza magát:

– Ennyi cukortól elhányom magam. Cukrot mondtam volna? Nyálat értettem. – Linkre nézett. – A nyál alatt téged értelek.

Link elvagyorodott. Ez a Ridley tetszett neki a legjobban. – A nagybátyád előre megmondta, hogy senki sem fogja megérteni.

– Ja, biztosan marha nehéz lehet Hulknak lenni – jegyeztem meg, és bár csak vicceltem, nem jártam messze az igazságtól.

– Haver, ez nem vicc! Öt percig sem ülhetek nyugodtan, mindenki kajával traktál.

– Hát öregem, mindig is az a hír járta rólad, hogy két lábon járó konyhamalac vagy.

– Ha akarnék, ehetnék. – Undorodva a kajára nézett. – De az ételnek semmi íze nincsen. Mintha kartonpapírt rágnék. A Macon Ravenwood diéta híve lettem. Álmokat nassolok.

– Kinek az álmaid? – Ha Link az én álmaimon nyammog, szétrúgom a seggét. Nélküle is elég zavarosak.

– A tiédet semmiképpen. A te fejed tele van örültséggel. De nem fogod elhinni, miről álmodik Savannah! Csak annyit árulok el, hogy nem a záróvizsgákról.

Senki sem akarta hallani a részleteket, Ridley pláne nem. Azzal szórakozott, hogy villára tűzte a zselés cukrokat. Igyekeztem megkímélni. – Nagyon köszönöm, de elvagyok nélküle.

– Állat. De sosem fogod kitalálni, mit láttam... – Ha azt mondja, hogy Savannah-t bugyiban, megölöm.

Lena is ugyanarra gondolt. – Link, szerintem nem...

– Babákat.

– Mit? – Lena nem ezt a választ várta.

– Barbie-kat, de nem olyanokat, mint amilyenekkel a kislányok játszanak az általánosban. Az övei mind be vannak öltöztetve. Az egyik menyasszony, a másik Miss America, és van egy Hófehérke is. Egy hatalmas üvegvitrinben tartja őket.

– Mondtam én, hogy Barbie-ra emlékeztet. – Ridley egy újabb zselés cukrot tűzött a villájára.

Link közelebb csúszott hozzá. – Még mindig haragszol rám?

– Annyit nem érsz, hogy rád pazaroljam a mérgemet. – Ridley a kocsonyásan rengő vörös kockán keresztül pislogott a fiúra. – Ezt nyilván nem Konyha készítette. Mi is a neve?

– Zselés Meglepetés – vigyorgott Link.

– És mi a meglepetés ebben? – Ridley még közelebből megvizsgálta a vörös zselatint.

– Amit beletesznek. – Link megpöckölte a kockát; Rid elhúzta előle.

– Éspedig?

– Darált pata, nyers bőr és csont. Meglepi.

Ridley a fiúra nézett, és a szájába vette a kanalat. Nem fog bedőlni neki. Addig biztosan nem, amíg Link éjszakánként Savannah Snow hálósobájában járőrözik, nappal pedig vadul flörtöl vele.

Link rám nézett.

– Na, kosarazunk egy kicsit iskola után?

– Nem. – A számba tömtem a szendvics maradékát.

– Nem hiszem el, hogy azt a szart eszed. Hiszen utálod!

– Tudom. De ma egészen finom. – Ilyen se volt még a Jacksonban. Amma főztje ehetetlen, a menza tűrhető. Talán tényleg érkeztek az Utolsó Napok.

Nyugodtan mehetsz kosarazni, ha akarsz.

Lena ugyanazt a dolgot ajánlotta fel, mint Link. Esélyt, hogy kibékülhessek a régi barátaimmal, hogy ne legyek ennyire kiteszített, ha még lehetséges. De elkéstünk. Egy barát az ember mellé áll a bajban, és most már tudom, hogy kik az igazi barátaim. És kik nem azok.

Nem akarok.

– Ugyan már, tök jó lesz! Ami történt, megtörtént, mára történelem, a srácok el is felejtették. – Link tényleg hitt abban, amit mondott. Én viszont nem felejtettem el, hogy a történelem részeként mindennap megkínózták a barátnőmet.

– Tudom, az ittenieket hidegen hagyja a történelem.

Még Linknek is feltűnt a szarkazmus. – Jó, én viszont lemegyek a pályára. – Rám sem nézett. – Lehet, hogy a csapatba is visszakerülök. Végül is, igazából ki sem léptem.

Nem úgy, mint te. Ezt persze nem mondta ki hangosan.

– Hű, de meleg van! – Izzadságcseppek szaladtak végig a hátamon. Ennyi ember egy ekkora teremben!

Jól vagy?

Nem. Igen. Csak friss levegőre van szükségem.

Felálltam, de az ajtó mintha kilométerekre lett volna tőlem.

Ebben az iskolában valahogy mindig olyan kicsinek éreztem magam. Pedig kicsi volt az iskola is. Gondolom, van olyan dolog, ami sohasem változik.

Kiderült, hogy Ridley-t nem feltétlenül a déli államok kultúrája érdekelte, inkább Linket akarta szem előtt tartani, nehogy a fiú túlságosan is behatóan tanulmányozza Savannah Snow-t, ezért már a szünet első öt percében meggyőzte, hogy íratkozzanak át világtörténelemre. Meglepett a dolog, hiszen az óraceréhez meg kellett jellenni Miss Hester színe előtt, hazudni, könyörögni, és végső esetben zokogni kellett neki. Így amikor Link és Ridley belibbentek a világtörténelem-órára, és Link elárulta, hogy az órarendje rejtélyes módon megváltozott, gyanút fogtam.

– Hogy érted azt, hogy megváltozott az órarended?

Link lehajította a füzetét mellém, a padra, és vállat vont. – Mit tudom én. Egyszer csak Savannah leült mellém, aztán Ridley jelent meg a másik oldalamon, én ránéztem az órarendemre, és az volt beleírva, hogy *Világtörténelem*. Ridnek is. Megmutatta a tanárnak, az meg kirúgott minket az órájáról.

– Hogy sikerült elintézni? – kérdeztem meg Ridley-től, amikor végre elhelyezkedett.

– Mégis mit? – Ártatlanul pislogott rám, és azt az undorító, skorpiós övcsatot csattogtatta.

Lena nem hagyta annyiban. – Nagyon jól tudod, miről beszél Ethan. Kihoztál egy könyvet Macon bácsi dolgozósobájából.

– Te tényleg azt hiszed, hogy *könyvvél* szennyezném be a kezem?
Lena halkabban folytatta. – Igézni akartál? Az veszélyes, Ridley.
– Úgy érted, ha én csinálom, akkor veszélyes. Mert hülye Halandó lettem.

– Az Igézés veszélyes, ha Halandó csinálja, hacsak nem gyakorol évekig, mint Marian. Te nem gyakoroltál ennyit. – Lena nem szándékosan dörgölte ezt a dolgot Ridley orra alá, de valahányszor kiejtette a Halandó szót, Rid elfintorodott. Lena mintha olajat öntött volna a tűzre.

Talán csak egy Igézőtől esett nehezebbé végighallgatni.

– Lenának igaza van. Ki tudja, mi történik, ha valami félresikerül – szóltam közbe.

Ridley egy szót sem szólt, és egy pillanatig úgy tűnt, sikerült elsimítanom a dolgokat. De amikor felém fordult, és kék szeme pontosan ugyanúgy szikrázott, mint régen az aranysárga, rájöttem, mekkorát tévedtem.

– Szerintem senki sem emelt panaszt, amikor te meg a kis angol Marian-utánzat ígéztetek a Nagy Gátnál.

Lena elvörösödött, és elfordította a fejét.

Ridley-nek igaza volt. Liv és én Igéztünk a Nagy Gátnál. Így szabadítottuk ki Macont a Fénygömbből, és emiatt nem lehet Livből többé Őrző. Ráadásul fájdalmasan emlékeztetett arra az időre, amikor Lena és én a lehető legtávolabb kerültünk egymástól.

Egy szót sem szóltam. A gondolataim egymást kergették, egymásnak ütköztek, és elporladtak a csendben, miközben Mr. Littleton arról próbált meggyőzni minket, milyen csodálatos tárgy is a világtörténelem. Csúfosan megbukott. Megpróbáltam kitalálni valamit, amivel az elkövetkező tíz kínos másodpercet megspórolhatnám magamnak, de nem jutott eszembe semmi. Megbuktam.

Mert bár Liv nem járt a Jacksonba, hanem a Járatokban töltötte az idejét Macon mellett, mégis tabutéma volt. Egy olyan téma, amelyet Lena és én kerülni igyekeztünk. Csak egyszer találkoztam Livvel a Tizenhetedik Hold éjszakája óta, és nagyon hiányzott. De ezt nem mondhattam el senkinek sem.

Hiányzott az örületes angol akcentusa, ahogy kiejtette a Karolina szót: Kharolinö. Hiányzott a harmincéves műanyag karórára emlékeztető szelenométere, meg az apró, piros jegyzetfüzet, amelybe állandóan körmölt. Hiányoztak a poénkodásaink és hogy mindig kinevetett. Hiányzott a barátom.

Az a szomorú a dologban, hogy Liv megértette volna.

De nem mondhattam el neki.